

Sygn. akt VI U 472/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2015 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant Agnieszka Wojtyła

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2015 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy A. S.

przeciwko (...)w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

w związku z odwołaniem A. S.

od orzeczenia (...)w W. z dnia (...), Nr (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VI U 472/14

UZASADNIENIE

A. S. w dniu 1 października 2014 roku przesłał odwołanie od orzeczenia (...) w W. z dnia (...), Nr (...), utrzymującego w mocy orzeczenie (...)w W. z dnia (...)w przedmiocie ustalenia lekkiego stopnia niepełnosprawności. W uzasadnieniu odwołania A. S. podniósł, że rozpoznano u niego stadium miażdżycy tętnic wieńcowych, nadciśnienie tętnicze, a także przepuklinę rozworu przełykowego przepony oraz zapalenie błony śluzowej żołądka (k. 1).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia (...)roku (...)w W. wniósł o oddalenie odwołania wskazując, że w toku postępowania (...)w W. zaliczył zainteresowanego do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Po wniesieniu odwołania, na podstawie dokumentacji medycznej i badania lekarskiego, skład orzekający podtrzymał kwalifikację poprzedniego organu o zaliczeniu odwołującego do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

U A. S. rozpoznano stadium miażdżycy tętnic wieńcowych, nadciśnienie tętnicze, a także przepuklinę rozworu przełykowego przepony oraz zapalenie błony śluzowej żołądka. Kontrolna koronarografia wykazała jedynie miażdżycowe zmiany przyścienne tętnic wieńcowych (k. 40). W 2012 roku rozpoznano także ostrą krwotoczną miażdżycę trzustki. Odwołujący leczy cukrzycę lekami doustnymi i dietą. Z przyczyn kardiologicznych A. S. nie jest niepełnosprawny w żadnym ze stopni. Z uwagi na wiodące schorzenie, decydująca jest opinia gastroenterologa (k. 41).

W ocenie biegłego gastroenterologa, przebyte ostre krwotoczno – martwicze zapalenie trzustki w lutym – marcu 2012 roku, przy dobrym stanie odżywiania, braku objawów niedoborowych i odległych jego następstw oraz przebyta

cholecystektomia laparoskopowa w lutym 2014 roku z powodu przewlekłego kamicznego zapalenia pęcherzyka żółciowego, nie uzasadniają uznania jakiegokolwiek stopnia niepełnosprawności z przyczyn gastroenterologicznych po dniu 30 czerwca 2014 roku, zgodnie ze stanowiskiem (...) w W. (k. 68).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach rozpoznawanej sprawy, a w szczególności w aktach (...)w W., a także w oparciu o dowody z opinii biegłych sądowych: dra n. med. J. K. specjalisty chorób wewnętrznych, kardiologa oraz dra n. med. L. W. specjalisty chorób wewnętrznych gastroenterologa.

Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody z dokumentów Sąd ocenił jako wiarygodne, bowiem są one nie tylko spójne wewnętrznie, ale i korespondują ze sobą tworząc logiczną całość. Dlatego też stanowiły podstawę ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Podobnie Sąd ocenił opinie biegłych sądowych dra n. med. J. K. specjalisty chorób wewnętrznych, kardiologa oraz dra n. med. L. W. specjalisty chorób wewnętrznych gastroenterologa. Zdaniem Sądu przedłożone opinie są jasne oraz rzeczowe. W ocenie Sądu brak jest podstaw do zakwestionowania ich rzetelności, dlatego też jako nie budzące wątpliwości, stanowiły wartościowy materiał dowodowy, na którym Sąd opierał się przy wydawaniu orzeczenia w niniejszej sprawie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2011 roku, Nr 127, poz. 721 ze zm.) stanowi, że ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą:

- 1)znaczny;
- 2)umiarkowany;
- 3)lekki.

Zgodnie z art. 4 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych:

ust. 1. Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

ust. 2. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

ust. 3. Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

ust. 4. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

Sąd swoje rozstrzygnięcie oparł na rzetelnych, przekonujących i zbieżnych ze sobą pisemnych opiniach biegłych sądowych dra n. med. J. K. specjalisty chorób wewnętrznych, kardiologa oraz dra n. med. L. W. specjalisty chorób wewnętrznych gastroenterologa.

W ocenie Sądu opinie biegłych sądowych są wiarygodne, jasne, rzeczowe i nawzajem się uzupełniają. Zostały sporządzone przez specjalistów z zakresu schorzeń rozpoznanych u odwołującego, po dogłębnej analizie całej dokumentacji medycznej oraz dodatkowo, po przeprowadzeniu przez biegłych badań lekarskich A. S.. W ocenie Sądu wszystkie okoliczności dotyczące sprawy zostały wyjaśnione treścią pisemnych opinii biegłych.

Opinie biegłych sądowych, jako logiczne i wyczerpujące, Sąd uznał za podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia, przyjmując zawarte w nich ustalenia za własne. Biegli sądowi nie znaleźli podstaw do zaliczenia odwołującego, zgodnie z jego żądaniem, do wyższego stopnia niepełnosprawności.

W świetle poczynionych powyżej ustaleń faktycznych, w tym na podstawie opinii biegłych, w ocenie Sądu, brak jest podstaw do uznania A. S. za osobę niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym lub znacznym.

W ocenie Sądu zażalenia odwołującego na opinie biegłych sądowych lekarzy specjalistów są w istocie polemiką z prawidłowymi opiniami, mającymi potwierdzenie dodatkowo w orzeczeniach (...)w W. oraz (...)w W.. Zdaniem Sądu, dolegliwości zgłaszane przez stronę: biegunki, wzdęcia, zawroty głowy, w żaden sposób nie mogły podlegać uznaniu A. S. za osobę niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym lub znacznym. Dodatkowo, złożenie na rozprawie wyniku badania i opisu tego badania nastąpiło po określonym przez Sąd obowiązku złożenia dokumentacji medycznej podczas badania przez biegłych, ewentualnie w terminie 7 dni po doręczeniu odpisów opinii. Wynik badania i opis tego badania z k. 113 i 114 nie wnoszą nic nowego do obrazu sprawy, potwierdzają przebyte dotychczas schorzenia i co do zasady są korzystne dla oceny stanu zdrowia odwołującego. Niezależnie od tego, powołanie kolejnego biegłego tylko z tej przyczyny, że jest kolejna dokumentacja, powodowałoby konieczność podjęcia takich samych decyzji procesowych na kolejnych terminach rozprawy. Tymczasem w orzeczeniu z dnia 13 września 2005 roku (I UK 382/04, LEX nr 276245) Sąd Najwyższy wskazał, że w postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, które ma charakter odwoławczy i kontrolny, postępowanie dowodowe ogranicza się do sprawdzenia zgodności z prawem decyzji wydanej przez organ rentowy.

Jednocześnie w przypadku ewentualnej zmiany w ramach stanu zdrowia odwołującego, A. S. może złożyć w (...) wniosek o wydanie kolejnego orzeczenia o stopniu niepełnosprawności (art. 6b ust. 1 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych).

Z uwagi na powyższe, odwołanie jako bezzasadne podlegało oddaleniu na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w zw. z art. 3 oraz 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2011 roku, Nr 127, poz. 721 ze zm.).

ZARZĄDZENIE

(...)